

sygn. akt VII Pa 76/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Kozłowska-Czabańska

Sędziowie: SO Agnieszka Stachurska

SO Zbigniew Szczuka (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Monika Olszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 września 2016 r. w Warszawie

sprawy z powództwa T. S.

przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L.

o wynagrodzenie, ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy, karę umowną

na skutek apelacji powoda oraz

apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 11 marca 2016 r., sygn. VI P 496/14

1. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 4 i w punkcie 3 w części dotyczącej roszczenia o ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy oraz karę umowną i w tym zakresie sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach procesu za instancję odwoławczą,

2. oddala apelację pozwanego w całości,

3. zasądza od (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. na rzecz T. S. kwotę 225 zł (dwieście dwadzieścia pięć zł) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

SSO Zbigniew Szczuka SSO Anna Kozłowska-Czabańska SSO Agnieszka Stachurska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 marca 2016 roku, Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe, po rozpoznaniu sprawy o sygnaturze VIP 496/14, z powództwa T. S. przeciwko (...) Sp. z o.o. w L. o wynagrodzenie, ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy oraz o zapłatę kary umownej, w punkcie 1 wyroku zasądził od pozwanego (...) Sp. z o.o. w L. na rzecz powoda T. S. kwotę 3.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami

od dnia 5 września 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za luty, marzec, kwiecień 2014 roku, w punkcie 2 wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 183,60 zł tytułem

skapitalizowanych odsetek za opóźnienie, w punkcie 3 oddalił powództwo w pozostałej części, w punkcie 4 zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.422,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w punkcie 5 nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.500,00 zł, a w punkcie

6 nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Kasa Sadu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie kwotę 160,00 zł tytułem opłaty sądowej od uiszczenia, której powód był zwolniony.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

T. S. był zatrudniony w (...) sp. z o.o. z siedzibą w L.

w okresie od dnia 1 lutego 2013 roku na podstawie umowy na czas nieokreślony

na stanowisku specjalisty ds. logistyki w wymiarze 1/2 etatu za wynagrodzeniem miesięcznym

w wysokości 2.130 zł brutto. Przedmiotową umowę w imieniu spółki podpisał A. K., który wbrew swoim twierdzeniom jako prokurent spółki był umocowany

do dokonywania tego typu czynności. Przed nawiązaniem współpracy z (...) sp. z o.o. z siedzibą w L., powód był zatrudniony również w (...) s.c.

na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku kierownika laboratorium

w pełnym wymiarze czasu pracy. Wspólnikami (...) s. c. są te same osoby jak (...) sp. z o.o. z siedzibą w L., tj. prokurenci

(...) sp. z o.o. B. M. i A. K.. W momencie zawarcia umowy z (...) sp. z o.o. z siedzibą

w L., został podpisany aneks do umowy z (...) s. c., zmniejszający wynagrodzenie o połowę i wymiar czasu pracy powoda do 1/2.

Do zadań powoda należało m.in. opłacanie faktur, transport kierowcy do Niemiec, sporządzanie zestawień zleceń i zestawień faktur celem rozliczenia VAT – u za 2013 rok, odbiór części samochodowych i inne czynności zlecane przez prokurentów spółki. Powód wykonywał prace w miejscu wskazanym w umowie o pracę tj. w siedzibie firmy, która była jednocześnie siedzibą spółki cywilnej. Pracodawca z tytułu zatrudnienia powoda odprowadzał należne składki ZUS, a także zapłacił podatek dochodowy od osób fizycznych. Od lutego 2013 roku, zarówno (...) s. c., jak i (...) sp. z o.o. z siedzibą

w L. odprowadzały składki na rzecz powoda z tytułu ubezpieczeń społecznych. Wynagrodzenia w spółce (...) s. c. jak i (...) sp. z o.o. z siedzibą

w L. płatne były nieregularnie, często po terminach płatności wynikających z umów o pracę. I tak przykładowo: w dniu 6 listopada 2013 r. z konta spółki (...) s. c. powód otrzymał tytułem wynagrodzenia sierpień kwotę 3.400,00 zł, w dniu 29 listopada 2013 r. tytułem zaległego wynagrodzenia kwotę 3.000,00 zł, w dniu 23 grudnia 2013 roku tytułem wynagrodzenia kwotę 6.300,00 złotych. Powód wykorzystał w pozwanej spółce urlop wypoczynkowy w wymiarze: 1 dzień w dniu 21 października 2013 r., 2 dni (za 2013 r.)

w dniu 30 kwietnia 2014 roku i 05 maja 2014 roku

W dniu 5 maja 2014 roku powód spotkał się z jednym ze współników spółki, A. K. i podpisał porozumienie o rozwiązaniu umowy o pracę, ma mocy którego stosunek pracy uległ rozwiązaniu w dniu 6 maja 2014 roku. Pracodawca zobowiązał się

do zapłaty zaległego i bieżącego wynagrodzenia za pracę w kwocie 4.500 zł netto oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za rok 2013 w liczbie 16 dni i 2014 rok w liczbie 8 dni do dnia 24 maja 2014 roku. W przypadku nie dochowania przez pracodawcę zobowiązań wynikających z porozumienia, pracodawca był zobowiązany do zapłaty kary umownej w wysokości 100% kwoty należnego wynagrodzenia i ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy.

Stan faktyczny w sprawie, Sąd Rejonowy ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach niniejszej sprawy w tym: umowy o pracę zawartej pomiędzy pozwanym i powodem w dniu 1 lutego 2013 roku, zeznania PIT, wydruku z konta ZUS, porozumienia o rozwiązaniu umowy o pracę, poleceń przelewów, a także na podstawie dowodów osobowych w postaci zeznań świadków: A. K., B. M. A. O. oraz zeznań powoda.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania powoda, bowiem w ocenie Sądu były one zbieżne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. W ocenie Sądu zeznania powoda były spójne i logiczne, tym samym Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw

do kwestionowania ich wiarygodności. Sąd nie dał wiary zeznaniom współników spółki, przesłuchiwanym w charakterze świadków: B. M. oraz A. K..

W ocenie Sądu przedstawione przez świadków okoliczności były niewiarygodne, w szczególności co do fikcyjności zawartej między stronami umowy o pracę i nie świadczenia pracy przez powoda. Sąd Rejonowy uznał, iż zeznania świadka A. O.

nie wniosły nic istotnego do sprawy, albowiem świadek był zatrudniony jako kierowca

w pozwanej spółce i nie posiadał wiedzy na temat zatrudnienia powoda, potwierdził jedynie, iż powód był pracownikiem laboratorium. Sąd Rejonowy podkreślił również,

iż autentyczność i treść dokumentów złożonych do akt niniejszej sprawy nie była kwestionowana przez żadną ze stron, toteż Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy w sprawie.

Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo T. S. jako częściowo zasadne zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Sąd Rejonowy w oparciu o treść art. 22 § 1 k.p. podkreślił we wstępie rozważań,

iż przez nawiązanie stosunku pracy, pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudniania pracownika

za wynagrodzeniem. Sąd Rejonowy nadmienił, że przepisy kodeksu pracy wprowadzają szczególną ochronę wynagrodzenia za pracę, i pracodawca nie może swobodnie nim rozporządzać bez wiedzy i zgody pracownika. Cytując regulację art. 30 § 1 k.p. Sąd Rejonowy wskazał, że umowa o pracę rozwiązuje się na mocy porozumienia stron, przez oświadczenie jednej ze stron z zachowaniem okresu wypowiedzenia (rozwiązanie umowy

o pracę za wypowiedzeniem), przez oświadczenie jednej ze stron bez zachowania okresu wypowiedzenia (rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia), z upływem czasu, na który była zawarta, bądź z dniem ukończenia pracy, dla której wykonania była zawarta.

W ocenie Sądu zasadność roszczenia o wynagrodzenie powoda znajduje odzwierciedlenie

w szeregu dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, m. in. w porozumieniu z dnia

5 maja 2014 roku, w wydruku z konta powoda w ZUS, jak i w umowie o pracę podpisanej przez – A. K.. Umowa ta została podpisana jak podkreślił Sąd Rejonowy przez prokurenta spółki - A. K., a zatem za nietrafne uznano zarzuty pozwanej spółki, że A. K. nie był uprawniony do reprezentowania spółki (...) Sp.

z o.o. gdyż takie uprawnienia miała w ocenie pozwanego jedynie prezes zarządu J. K.. Sąd Rejonowy wskazał, iż prokura jako szczególny rodzaj pełnomocnictwa

do reprezentowania kupca rejestrowego w obrocie gospodarczym oraz prowadzenia spraw spółki dawała A. K. umocowanie do podejmowania czynności również

z zakresu prawa pracy. Ponadto zdaniem Sądu z zeznania podatkowego za 2013 rok PIT-11 wynika, iż przychód powoda w okresie 11 miesięcy tj. od lutego do grudnia wynosił 23.188,14 zł, co w przeliczeniu na 1 miesiąc daje kwotę 2.108 zł. Natomiast na podstawie zeznania podatkowego za 2014 rok PIT-11 Sąd Rejonowy przyjął iż powód osiągnął przychód w wysokości 9.547,89 zł w okresie 4 miesięcy (tj. w okresie od stycznia

do kwietnia), czyli 2.386 zł miesięcznie. W ocenie Sądu opłacanie należności publicznoprawnych (okoliczność między stronami niesporna) przez długi okres trwania stosunku pracy (przy założeniu, iż umowa ma charakter fikcyjny), byłoby nielogiczne

i sprzeczne z polityką prowadzenia działalności gospodarczej, która z góry nastawiona jest na osiąganie zysku. Ponadto w przedmiotowej sprawie znamionem pozostawało dla Sądu Rejonowego, iż przed podpisaniem umowy z (...) sp. z o.o. z siedzibą w L. powód był zatrudniony w (...) s. c. w pełnym wymiarze czasu pracy.

W momencie zawarcia umowy z (...) sp. z o.o., powód podpisał również aneks

do umowy z (...) s. c, na mocy którego zmniejszono powodowi wymiar czasu pracy do 1/2 etatu i stosownie, o połowę zmniejszono wynagrodzenie. Sąd Rejonowy zauważył, iż całość wynagrodzenia jakie powód otrzymywał w trakcie zatrudnienia w (...) s. c. w pełnym wymiarze czasu pracy niejako została podzielona na dwa wynagrodzenia z dwóch różnych umów o pracę: z (...) sTc. oraz z (...) sp. z o.o. Sąd również nie uznał za wiarygodne twierdzeń pozwanej, iż powód nie świadczył pracy na rzecz (...) sp. z o.o., tj. nie wykonywał na rzecz spółki żadnych czynności.

W ocenie Sądu przy takiej organizacji pracy jaka panowała u pozwanej - obie spółki miały siedzibę w tym samym miejscu i tam powód świadczył pracę na rzecz obu podmiotów, trudno rozgraniczyć zakres pracy jaki w danym momencie powód miał świadczyć na rzecz konkretnego pracodawcy. Powód wykonywał czynności, które zlecił mu w danym momencie przełożeni, te same osoby w jednej jak i drugiej spółce, bez koniecznego rozróżnienia

i ewidencjonowania jaka konkretnie czynność jest wykonywana i na rzecz której spółki. Nadto zdaniem Sądu Rejonowego gdyby powód rzeczywiście nie świadczył pracy w czasie na to przeznaczonym, czy to na rzecz jednej czy drugiej spółki, w zależności od poleceń przełożonych i aktualnych potrzeb każdej ze spółek, to nic nie stało na przeszkodzie aby pozwana spółka tę umowę rozwiązała. Spółka (...) sp. z o.o. nie uczyniła tego,

co pośrednio w ocenie Sądu potwierdza, że spółka nie miała na bieżąco żadnych uwag

i zastrzeżeń do wykonywania przez powoda umowy o pracę. W ocenie Sądu twierdzenie strony pozwanej o fikcyjności umowy o pracę jest również niewiarygodne z uwagi (na nie stawienie się wezwanej do osobistego stawiennictwa prezes spółki - J. K., która zrezygnowała z wyjaśnienia istotnych dla niniejszej sprawy okoliczności. Sąd Rejonowy zauważył, że jak wynika z wcześniejszych oświadczeń J. K. złożonych na rozprawie w dniu 29 września 2015 roku, nie była ona zorientowana w sprawach spółki, nie wiedziała nawet, czy skutecznie, czy nie złożyła rezygnację z funkcji zarządu, i zapewne również z tego powodu ostatecznie zrezygnowała ze stawiennictwa celem przesłuchania

za pozwana spółkę. Wiarygodność spółki podważa także zdaniem Sądu udowodniona przez powoda okoliczność, iż powód nie otrzymywał od spółek, zarówno cywilnej jak i z o.o. wynagrodzenia w terminie. Ta okoliczność wynika ze złożonych wydruków z konta powoda. Sąd Rejonowy zważył, iż z dołączonych poleceń przelewów wynika, iż dopiero w dniu

6 listopada 2011 roku powód otrzymał wynagrodzenie za sierpień 2013 roku w wysokości 3 400 zł. Następnie w dniu 29 listopada 2014 roku powód otrzymał kwotę 3 000 zł zaległego wynagrodzenia oraz w dniu 13 grudnia 2014 roku 6 300 zł również tytułem wynagrodzenia. Przelewy były dokonywane z konta (...) s. c, jednak w ocenie Sądu wskazane kwoty stanowiły wynagrodzenie za pracę w dwóch spółkach: (...) s. c. oraz pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L., w których powód był zatrudniony w wymiarze 1/2 etatu. Wskazują no to kwoty przelewów, które z pewnością zdaniem Sądu, swoją wielkością nie odpowiadały wynagrodzeniu tylko w spółce cywilnej, lecz były kwotami wynagrodzenia zgodnie z zeznaniami powoda za pracę w obu spółkach. Dokonywane wpłaty i terminy ich realizacji świadczył zaś w ocenie Sądu o dużym zadłużeniu pozwanej wobec powoda. Na zakończenie tych rozważań Sąd Rejonowy podkreślił, iż strona pozwana wystawiła świadectwo pracy, potwierdzając tym samym zatrudnienie powoda w (...) sp. z o.o. z siedzibą w L. w okresie od 1 lutego 2013 roku do 6 maja

2014 roku w 1/2wymiaru czasu pracy. Z powyższych względów Sąd Rejonowy uznał,

iż pozwana nie zapłaciła powodowi wynagrodzenia za luty, marzec i kwiecień 2014 roku. Jednakże Sąd nie zasądził tak jak wnosił powód kwoty 4.500,00 zł, lecz kwotę 3.000,00 zł.

W piśmie procesowym z dnia 5 października 2015 roku (k. 146), precyzującym wysokość roszczenia, bowiem pełnomocnik powoda wskazał, iż powód dochodzi kwoty tytułem skapitalizowanych odsetek od kwoty 2.500 zł, a nie od 3.000 zł od dnia 10 marca 2014 roku do dnia 10 kwietnia 2014 roku wynoszących 27,60 zł - kwota zaległości powiększona

o wynagrodzenie netto za luty 2014 roku, pomniejszone o wpłatę w kwocie 500 zł. W ocenie Sądu przytoczony zapis wskazuje, iż powód otrzymał 500 zł tytułem wynagrodzenia

za marzec 2014 roku. Następnie powód żądał skapitalizowanych odsetek od kwoty 3. 000 zł od dnia 10 kwietnia 2014 roku do dnia 25 maja 2014 roku wynoszących 48,08 zł - kwota zaległości (za styczeń i luty) powiększona o wynagrodzenie netto za marzec 2014 roku pomniejszone o wpłatę w kwocie 1 000 zł. Zdaniem Sądu tak sformułowane roszczenie uzasadniało przyznanie kwoty 500 zł tytułem wynagrodzenia za kwiecień 2014 roku. Reasumując, Sąd przyznał kwotę 1.500 zł wynagrodzenia za luty 2014 roku, 1.000 zł za marzec 2014 roku i 500 zł za kwiecień 2014

roku. Ponadto Sąd uwzględnił na rzecz powoda kwotę 183,60 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie. W dalszej części rozważań Sąd Rejonowy zaznaczył, iż powód dochodził również ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w wymiarze 16 dni za 2013 roku i 8 dni za 2014 rok. Sąd Rejonowy wskazał, iż zgodnie z art. 171 § 1 k.p. w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny. Pracodawca zaś nie ma obowiązku wypłacenia ekwiwalentu pieniężnego, o którym mowa w § 1, w przypadku gdy strony postanowią o wykorzystaniu urlopu w czasie pozostawania pracownika

w stosunku pracy na podstawie kolejnej umowy o pracę zawartej z tym samym pracodawcą bezpośrednio po rozwiązaniu lub wygaśnięciu poprzedniej umowy o pracę z tym pracodawcą (§ ww. art.). Sąd Rejonowy dodał, iż zasady obliczania i wypłacania ekwiwalentu pieniężnego za urlop określają przepisy Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej

z dnia 8 stycznia 1997 roku w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (tekst jednolity Dz. U. z 1997 r., Nr 2, poz. 14). Zgodnie natomiast z § 14 ww. rozporządzenia ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy, zwany dalej „ekwiwalentem”, ustala się stosując zasady obowiązujące przy obliczaniu wynagrodzenia urlopowego, ze zmianami określonymi w § 15-19. Sąd Rejonowy zważył, iż piśmie procesowym z dnia 5 października 2014 roku powód dochodził kwoty 4.910,40 zł tytułem ekwiwalentu za 2013 i 2014 rok. Sąd oddalił roszczenie o ekwiwalent za urlop, bowiem powód nie wykazał, iż dochodzona przez niego kwota jest zasadna. W ocenie Sądu powód nie przedstawił szczegółowych wyliczeń, które wskazywałyby na wysokość dochodzonej kwoty. Ponadto Sąd podkreślił, iż powód był zatrudniony w 1/2 wymiaru czasu pracy, co oznacza,

iż przysługiwał mu urlop w wymiarze proporcjonalnie obliczonym. Sąd Rejonowy dodał, iż to na stronie cięży obowiązek wykazania, iż dane roszczenie ma swoje uzasadnienie faktyczne i prawne. Powód nawet nie wykazał, jaki zgodnie z art. 154 k.p. obowiązuje go wymiar urlopu, stosownie do stażu pracy - 20 czy 26 dni. zdaniem Sądu nawet jeżeli przyjąć, iż powód powinien otrzymać ekwiwalent za łącznie 24 dni urlopu, kwoty ok. 5 tys. zł, w ocenie Sądu nie należy uznać za zasadną, przy założeniu, że ekwiwalent jest zbliżony do kwoty wynagrodzenia, wynoszącego w przypadku powoda zatrudnionego w 1/2 wymiarze czasu pracy 2.130 zł miesięcznie. Sąd Rejonowy zaznaczył, iż to na powodzie ciąży obowiązek udowodnienia swojego roszczenia zarówno co do zasady, jak i wysokości, któremu zdaniem Sądu powód nie sprostał.

Następnie Sąd Rejonowy odniósł się do roszczenia powoda wynikającego z § 5 porozumienia z dnia 5 maja 2014 roku tj. kary umownej w wysokości równej 100% kwoty zaległego i bieżącego wynagrodzenia oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, razem 5.235,14 zł. Sąd Rejonowy nadmieniał, iż regulację określającą instytucję kary umownej zawiera kodeks cywilny w art. 483 k.c., a z treści tego przepisu wynika, iż nie można zastrzec kary umownej na wypadek zobowiązania pieniężnego, a zapis o karze umownej w przypadku zobowiązania pieniężnego, jak w niniejszej sprawie jest nieważny. Dlatego Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia roszczenia o zapłatę kary umownej.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 98 k.p.c. - uznając powoda za stronę wygrywającą w 21%, a pozwaną za wygrywającą w 79%. Powód dochodził łącznie kwoty 14 924,50 zł, a zostały zasądzone 3 183,60 zł. Poniesione przez strony koszty procesu w zakresie tych roszczeń to koszty zastępstwa procesowego ustalone zostały na podstawie § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.). Powód powinien pokryć je w 79%, dlatego Sąd obciążył go kwotą 1.422 zł (79% x 1800 zł) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy zważył, iż powód jako pracownik wnoszący odwołanie do sądu pracy

i ubezpieczeń społecznych nie miał obowiązku uiszczać kosztów sądowych (art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych - tekst jednolity Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.). Natomiast zgodnie z art. 113 ust. 1 ww. ustawy o kosztach, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W niniejszej sprawie powód nie miał obowiązku uiszczenia opłaty sądowej od pozwu, ustalonej zgodnie z art. 13 ust. 1 ww. ustawy (5% z zasądzonej kwoty 3 183,60 zł), dlatego Sąd obciążył stronę pozwaną kwotą 160 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony. Sąd Rejonowy podkreślił, iż zgodnie z art. 477² § 1 k.p.c., zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nieprzekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika. Wobec powyższego, Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.500 zł.

Apelacje od wyroku Sądu Rejonowego wywiodły obydwie strony postępowania.

Pozwany, zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w punkcie 1, 2 i 5. Rozstrzygnięciu Sądu I instancji, pozwany zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 233 k.p.c. poprzez:

- a) dowolną ocenę zeznań powoda, poprzez przyjęcie, iż powód świadczył pracę na rzecz pozwanej spółki, gdy w istocie z jego zeznań absolutnie nie wynika jakiego rodzaju świadczył pracę i w jakim zakresie,
- b) całkowite pominięcie zeznań świadka A. O. byłego pracownika pozwanej, który zeznał, że pozwany był zatrudniony wyłącznie na stanowisku laboratorium w spółce (...) s.c. jak również, że nigdy nie otrzymywał pleceń od powoda, zaprzeczając tym samym jego twierdzeniu o piastowaniu przez niego stanowiska kierownika lub specjalisty d.s. logistyki w pozwanej spółce.
- c) nie danie wiary zeznaniom współników pozwanej tj. B. M. i A. R., którzy zeznali, że umowa zawarta pomiędzy powodem i pozwaną miała wyłącznie charakter fikcyjny i nie polegała na wykonywaniu przez powoda pracy na rzecz pozwanej, ale została zawarta w celu podniesienia zdolności kredytowej powoda, ten fakt jest bezsporny.

2. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 22 §1 k.p. poprzez błędną subsumpcję, że powód świadczył pracę na rzecz pozwanej spółki, gdyż na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci dokumentów tj. zawartej pomiędzy stronami umowy o pracę, porozumienia i dowodów ponoszenia przez pozwaną świadczeń publicznoprawnych z tytułu zatrudnienia powoda, w sytuacji gdy art. 22§1 k.p. wskazuje jedynie zobowiązania pracownika wobec pracodawcy, których w świetle zgromadzonego materiału dowodowego w postaci zeznań świadków powód nie wykonywał.

3. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 3¹ § 1 k.p. w zw. z art. 201 § 1 k.s.h. poprzez błędną ocenę, że w świetle powyższych przepisów prokurent pozwanej A. K. uprawniony do skutecznego zawierania i rozwiązywania umowy o pracę z pracownikiem, podczas gdy krąg podmiotów do powyższych czynności określony jest jednoznacznie i z powodu braku stosownego pełnomocnictwa prokurent A. K. nie mógł skutecznie dokonywać w imieniu pozwanej czynności z zakresu prawa pracy tj. zawrzeć m. in. ugody pomiędzy powodem, a pozwaną spółką.

III. Mając na uwadze powyższe zarzuty pozwany wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego orzeczenia w pkt. 1 i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji,
2. uchylenie pkt. 2 i pkt 5 zaskarżonego,

3. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu apelacji, pozwany podniósł, iż Sąd Rejonowy dokonując oceny dowodów poczynił w sprawie błędne ustalenia faktycznych w postaci przyjęcia, iż powód świadczył pracę na rzecz pozwanej przez okres od 1 lutego 2013 roku do 6 maja 2014 roku. Zdaniem pozwanego ustalenia te nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Pozwany podniósł, że zeznania świadków wykluczają, aby powód był zatrudniony przez pozwaną. Zdaniem pozwanego pracodawcy, Sąd Rejonowy

w sposób lakoniczny potraktował zeznania świadka A. O., który to według pozwanej spółki znał sposób funkcjonowania firmy (...) Sp. z o.o.

z siedzibą w L., nadto był całkowicie obcy dla każdej ze stron, wobec czego jego zeznania powinny być poddane większej ocenie Sądu. W apelacji pozwany nie kwestionował brak wiedzy A. O. na temat zatrudnienia powoda. Natomiast dodał, że powyższy brak wynikał z tego, że powód nie świadczył pracy

na rzecz pozwanej. Odnosząc się do zeznań współników spółki przesłuchiowanych w charakterze świadków tj. B. M. i A. K., pozwany podniósł,

iż Sąd Rejonowy w sposób bezzasadny odmówił im wiarygodności. Pracodawca zaznaczył, iż pozwana po dniu 9 lipca 2013 r. nie podejmowała czynności dotyczących rozwiązania z powodem umowy o pracę. Powodem tego było zmniejszenie ryzyka ewentualnej kontroli organów administracji publicznej i wykrycia nieprawidłowości związanych z przedmiotową umową o pracę a nadto jak zeznali wymienieni świadkowie, zachodziła w sprawie chęć świadczenia koleżeńskej pomocy. Pozwany dodał, iż Sąd

I instancji nie odniósł się do twierdzeń świadków, potwierdzonych przez powoda, że jego wiedza w zakresie logistyki i spedycji międzynarodowej była „żadna” co nie jest bez znaczenia do tej sprawy, a jedynie potwierdza intencje stron co do zawarcia fikcyjnej umowy. W ocenie skarżącej spółki, Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie dokonał błędnej wykładni treści przepisu art. 22§1 k.p., która doprowadziła do błędnych ustaleń faktycznych, w postaci przyjęcia, że powód był zatrudniony przez pozwaną spółkę. Zdaniem pozwanego żaden z przeprowadzonych dowodów nie udowodnił faktu nawiązania pomiędzy stronami stosunku pracy, który zgodnie z art. 22§1 k.p.

nawiązuje się poprzez wykonywanie określonej pracy na rzecz pracodawcy (pозwanej), pod jego kierownictwem w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę (pозwaną). Skarżący zaznaczył, iż powód pytany przez pełnomocnika pozwanej na rozprawie nie był w stanie uprawdopodobnić jakąż to wykonywał pracę na rzecz pozwanej i w jakim zakresie. Zdaniem pozwanego, z uwagi na zakres swoich obowiązków wykonywanych w innej spółce powód nie miał czasu na wykonywanie pracy na rzecz pozwanej.

W uzasadnieniu wywiedzionego zarzutu apelacji tj. naruszenia normy art. 3¹ § 1 k.p.

w zw. z art. 2012 k.s.h. pozwana podniosła, iż stanowisko, iż Sądu Rejonowego jakoby A. K. sprawując funkcję prokurenta pozwanej był umocowany do zawarcia

z pozwanym przedmiotowej umowy o pracę, jest błędne i rażąco narusza treść przepisu art. 31 §1 k.p., bowiem, w myśl powołanego artykułu, osobami uprawnionymi

do dokonywania w imieniu pracodawcy czynności z zakresu prawa pracy jest osoba lub organ zarządzający tą jednostką, albo inna wyznaczona do tego osoba, a zgodnie z art. 201 ks.h. organem prowadzącym sprawy spółki i reprezentującym spółkę jest zarząd. Pozwana podniosła, iż A. K. będąc prokurentem pozwanej nie miał pełnomocnictwa

do dokonywania czynności z zakresu prawa pracy. Fakt sprawowania przez A. K. stanowiska prokurenta i posiadania uprawnień do reprezentacji pozwanej wynikających z art. 205 k.s.h. nie ma zdaniem pozwanej w niniejszej sprawie znaczenia, gdyż uregulowanie sprawy reprezentacji spółki w sprawach z zakresu prawa pracy

jest inne niż w sprawach z zakresu prawa cywilnego bądź handlowego. Pozwany dodał,

iż A. K. pomimo sprawowanej funkcji (prokurenta) do skutecznego dokonywania czynności z zakresu prawa pracy winien posiadać pełnomocnictwo udzielone przez pozwaną do dokonywania czynności z zakresu prawa pracy, co nie miało miejsca. Wskutek czego umowa zawarta pomiędzy powodem i pozwaną była w jego ocenie nieważna z mocy prawa.

Powód zaskarżył natomiast rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w zakresie pkt 3 i 4, zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego tj.:

a) art. 318 § 1 k.p.c, art. 328 § 2 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie w ustaleniach faktycznych okoliczności spóźnionej zapłaty wynagrodzenia za styczeń 2014 roku w kwocie 1500 zł, którą pozwany dokonał w miesiącach marzec -kwiecień, co skutkowało błędnym uznaniem, że wpłaty w miesiącach marzec i kwiecień zostały dokonane na poczet wynagrodzenia za te miesiące; błąd ten spowodował nieprawidłowe zaniżenie powodowi wynagrodzenia za część miesięcy objętych roszczeniem, tj. marzec i kwiecień,

b) art. 328 § 2 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c, poprzez wyprowadzenie z prawidłowo ustalonego materiału dowodowego wniosków z niego nie wynikających i sprzecznych z zasadami doświadczenia życiowego, w zakresie uznania, iż pozwany zapłacił część należnego wynagrodzenia za miesiące od marca do kwietnia 2014 r., podczas gdy z ustaleń w sprawie wynika, że wpłaty dokonane w miesiącach marzec – kwiecień w kwocie 1500 zł zostały dokonane na najwcześniejsza zaległą wypłatę, tj. za styczeń 2014 r.; błąd ten spowodował nieprawidłowe zaniżenie powodowi wynagrodzenia za część miesięcy objętych roszczeniem, tj. marzec i kwiecień, ponadto zaś istnienie zaległości w wypłacie całości wynagrodzenia za marzec i kwiecień potwierdza porozumienie z dnia 5 maja 2014 roku.

c) art. 328 § 2 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędne ustalenie, wyłącznie w oparciu o treść pisma z dnia 5 października 2015 r., zakresu roszczenia powoda w zakresie ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy, polegającego na błędnym przyjęciu, że powód nie przedstawił uzasadnienia faktycznego i prawnego tego roszczenia, z pominięciem okoliczności, iż pismo to stanowiło sprecyzowanie zakresu powództwa, w oparciu min. o wcześniejsze wyliczenia i wywody zgłoszone w piśmie z dnia 9 marca 2015 r., zeznania powoda oraz treść pozwu, co doprowadziło do oddalenia roszczenia o ekwiwalent,

d) art. 328 § 2 k.p.c art. 228 § 1 k.p.c, art. 228 § 1 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c, poprzez bezzasadne uznanie - wbrew twierdzeniom strony powodowej i materiałowi dowodowemu zgromadzonemu w sprawie - iż powód nie przedstawił szczegółowego wyliczeń kwoty ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w wymiarze 24 dni, podczas gdy wyliczenie takie powód przedstawił w piśmie procesowym z dnia 9 marca 2015 r., wskazując w nim miesięczne wynagrodzenie, dobową normę czasu pracy obowiązująca pracownika oraz liczbę godzin niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego, a także wartość współczynnika służącego do ustalenia ekwiwalentu za 1 dzień urlopu ustaloną w oparciu o łączną liczbę przypadających niedziel, świąt oraz dni wolnych od pracy w roku kalendarzowym 2014, tj. zgodnie z rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (Dz. U. z 1997 r., Nr 2, poz. 14); powód zaznaczył, iż na skutek ww. naruszenia sąd ocenił, iż brak jest uzasadnienia faktycznego dla roszczenia o wypłatę ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

e) art. 328 § 2 k.p.c, art. 233 § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 230 k.p.c, poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i pominięcie okoliczności, iż zarówno oświadczenia powoda, dokumenty złożone do akt sprawy - m.in. świadectwo pracy - oraz fakt nie przedstawienia przez stronę przeciwną akt osobowych pracownika, jak też nie stawienie się w celu złożenia oświadczeń prezesa pozwanej spółki, prowadzi do wniosku, że zakres dni urlopu za które powód domaga się ekwiwalentu jest uzasadniony, co skutkowało oddaleniem w całości roszczenia o zapłatę ekwiwalentu,

f) art. 233 § 1 k.p.c, art. 316 § 1 k.p.c i art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewłaściwą

i wybiórczą ocenę materiału dowodowego, niezgodną z zasadami doświadczenia życiowego i logiki, jako że sąd pomimo oceny za wiarygodne zarówno zeznań powoda i zgromadzonych w sprawie dokumentów, na które powód się powoływał i z których wprost wynikała liczba dni niewykorzystanego urlopu, bez dodatkowych wyjaśnień uznał ich liczbę za nieudowodnioną i oddalił w tym zakresie powództwo, podczas gdy prawidłowa ocena całokształtu materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż zakres dni za które przysługuje ekwiwalent był taki jak strony określiły w porozumieniu z dnia 5 maja 2014 r.,

g) art. 328 § 2 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie bez wszechstronnego rozważenie materiału dowodowego i okoliczności sprawy, że porozumienie z dnia 5 maja 2014 r. zawierało postanowienia o karze umownej w rozumieniu art. 483 k.c., podczas gdy z okoliczności sprawy wynika, że zapisy umowy miały odzwierciedlać prawo do odszkodowania przysługującego powodowi zgodnie z art. 55 § 1! k.p. w związku z ciężkim naruszeniem obowiązków wobec pracownika z uwagi na częste i długotrwałe zaleganie z zapłatą wynagrodzenia.

2. naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

a) art. 457 § 3 k.c. w zw. z art. 300 k.p. i art. 85 § 1 i 2 k.p. wobec niezastosowania tego przepisu w celu zaliczenia wpłat dokonanych przez dłużnika w miesiącach marzec -kwiecień w kwocie 1500 zł na najdawniej wymagalną należność główną , tj. na wynagrodzenie za styczeń 2014 r., pomimo, iż taki sposób zaliczenia wynikał z oświadczeń powoda i z pisma procesowego powoda z dnia 9 marca 2015 r.,

b) art. 85 § 1 i 2 k.p. oraz art. 94 pkt 5 k.p. wobec ich niezastosowania do części wynagrodzenia za marzec 2014 roku w kwocie 500 zł i za kwiecień 2014 roku w kwocie 1000 zł, wobec błędnego uznania, iż należności te zostały zapłacone powodowi, podczas gdy faktycznie kwoty te zostały zliczone na wynagrodzenie za styczeń,

c) art. 171 § 1 k.p. i art. 172 k.p. w zw. z art. 154 § 1 k.p. w zw. z art. 1 k.p. w zw. z art. 18 § 1 i 2 k.p. poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegającą na nieprzyznaniu ochrony pracownikowi w zakresie prawa do ekwiwalentu pieniężnego, pomimo iż wymiar urlopu określony w art. 154 k.p. ma charakter gwarancyjny, zatem wymiar urlopu nie może wynosić mniej niż określa ww. przepis; jednocześnie strony stosunku pracy mogą ustalać wymiar urlopu korzystniejszy dla pracownika,

d) art. 483 k.c. w zw. z art. 300 k.p. i art. 18 § 1 k.p. poprzez jego bezpodstawne zastosowanie do oświadczeń woli o karze umownej zawartych w porozumieniu z dnia 5 maja 2014 r. ustalającym szczególne uprawnienie pracownika,

e) art. 58 k.c. i art. 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p. i art. 18 k.p. poprzez niezgodne z zasadami współżycia społecznego uznanie, iż zapisy zawarte w porozumieniu o rozwiązaniu umowy o pracę z dnia 5 maja 2014 r. o karze umownej są w całości nieważne, bez uwzględnienia, że w okolicznościach w jakich zostało złożone to oświadczenie woli zapisy te wskazują na zawarcie umowy, w ramach której pracownik w przypadku przedłużającej się zwłoki w zapłacie należnego wynagrodzenia ze stosunku pracy nabędzie prawo do roszczenia o zapłatę odszkodowania w ustalonej wysokości stanowi umowne uregulowanie odszkodowania przewidzianego w art. 55 § 1 k.p.,

f) art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p. oraz art. 94 pkt 9a i 9b k.p. poprzez niezasadne obciążenie ciężarem dowodu pracownika w sytuacji, gdy pracodawca zaniedbał swoje obowiązki w zakresie prowadzenia i przechowywania dokumentacji pracowniczej oraz uchylał się od składania wyjaśnień przez prezesa zarządu Panią J. K. w sprawie ekwiwalentu za urlop oraz zawarcia porozumienia

w sprawie rozwiązania umowy o pracę, czym poważnie utrudnił wykazanie tych okoliczności powodowi, podczas gdy w takiej sytuacji ciężar dowodu powinien spoczywać na stronie pozwanej.

Powód wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku:

a) w pkt 3 poprzez orzeczenie o uwzględnieniu pozostałej części powództwa, tj. - zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1500 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 5 września 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia

za marzec i kwiecień 2014 r. -zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 4910,40 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 7 maja 2014 r. do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, -zasądzenia

od pozwanego na rzecz powoda kwoty 5235,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 5 września 2014 r. do dnia zapłaty tytułem kary przewidzianej

w § 5 porozumienia w sprawie rozwiązania umowy o pracę z dnia 5 maja 2014 r,

b) w pkt 4 poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda, kosztów postępowania za I instancję, w tym wyodrębnionych kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,

c) dodanie pkt 7 i orzeczenie o nakazaniu pobrania od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie pełnej kwoty opłaty sądowej, od uiszczenia której powód był zwolniony;

2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Ewentualnie, w przypadku uznania, iż Sąd Rejonowy nie rozpoznał istoty sprawy w zakresie roszczenia o ekwiwalent za niewykorzystany urlop oraz o kary umowne określone

w porozumieniu z dnia 5 maja 2014 r. powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku

w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji

i pozostawienie temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji powód, podniósł, iż Sąd Rejonowy, oddalając częściowo powództwo o zapłatę wynagrodzenia za miesiące marzec i kwiecień pominął okoliczność,

iż zarówno z treści pisma powoda z dnia 5 października 2015 roku wynika, iż wpłaty dokonane w marcu oraz w kwietniu zostały zaliczone na najdawniejszą wymagalną należność główną. Zdaniem powoda uznanie przez Sąd I instancji, iż wpłata części wynagrodzenia

w kwocie 1000 zł za miesiąc kwiecień nastąpiła przed jego wymagalnością (tj. do 9 kwietnia 2014 r.) jest niczym nieuzasadnione. Powód podkreślił, iż stwierdzenie Sądu Rejonowego,

iż kwota ekwiwalentu przedstawiona w toku postępowania jest niczym nieuzasadniona, nie znajduje potwierdzenia w treści złożonej do akt sprawy dokumentacji, a zwłaszcza w treści pisma z dnia 5 października 2015 roku. Zdaniem powoda w toku sprawy zostały ustalone wszelkie fakty niezbędne do ustalenia wysokości ekwiwalentu. Powód w apelacji zwrócił nadto uwagę, iż pracodawca nie przedstawił dokumentacji kadrowej pracownika, zasłaniając się

jej zgubieniem, a naruszenie art. 94 pkt 9a k.p. oraz art. 149 k.p. przez pracodawcę prowadzi do utrudnienia, a niekiedy uniemożliwienia wykazania okoliczności na które powołuje się pracownik. Zdaniem powoda, niewypełnienie powinności pracodawcy obciąża pracodawcę, w oparciu o normę art. 8 k.p. Odnosząc się do zarzutu dotyczącego rozstrzygnięcia o oddaleniu należności z kary umownej- jako nieważnych, powód wskazał w apelacji, iż porozumienie z dnia 5 maja 2014 r. w rzeczywistości zawierało zapisy które miały odzwierciedlać prawo do odszkodowania przysługującego powodowi zgodnie z art. 55 § 1 k.p. w związku z ciężkim naruszeniem obowiązków wobec pracownika z uwagi na częste i długotrwałe zaleganie z zapłatą wynagrodzenia (apelacja powoda k. 253-259 a.s.)

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, iż apelacja pozwanego jako bezzasadna podlegała oddaleniu, zaś trafnie wywiedziona apelacja powoda skutkowałą uchynieniem zaskarżonego wyroku w części dotyczącej powództwa o ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy oraz karę pieniężną. W ocenie Sądu Okręgowego, powód wywiódł słuszne stanowisko, iż sprawa tym zakresie nie dojrzała do ostatecznego rozstrzygnięcia.

Przechodząc do rozważań, w zakresie podniesionych zarzutów apelacyjnych pozwanego, Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, iż pozwany pracodawca (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. podniósł zarówno zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego jak również zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego, stanowiących podstawę rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego.

Pozwany w zakresie podniesionych zarzutów naruszenia norm prawa procesowego, wskazał w apelacji, iż Sąd Rejonowy naruszył art. 233 k.p.c. bowiem dokonał dowolnej oceny zeznań powoda, przyjmując, iż powód świadczył pracę na rzecz pozwanej spółki, gdy w istocie z jego zeznań absolutnie nie wynikało jakiego rodzaju świadczył pracę i w jakim zakresie. Zdaniem pozwanego Sąd Rejonowy dokonał także obrazy art. 233 k.p.c. poprzez całkowite pominięcie zeznań świadka A. O., który zeznał, że: pozwany (a poprawnie powód- przypis tutejszego Sądu), był zatrudniony na stanowisku w laboratorium w spółce (...) s.c., a świadek nigdy nie otrzymywał pleceń od powoda, co wprost w ocenie pozwanego winno zmierzać do ustalenia, iż powód nigdy nie piastował stanowiska kierownika lub specjalisty d.s. logistyki w pozwanej spółce. Pozwany zaznaczył, iż naruszenie normy art. 233 k.p.c. nastąpiło również poprzez odmówienie wiarygodności zeznaniom współników pozwanej tj. B. M. i A. R., którzy zeznali, że umowa zawarta pomiędzy powodem i pozwaną miała wyłącznie charakter fikcyjny i nie polegała na wykonywaniu przez powoda pracy na rzecz pozwanej, ale została zawarta w celu podniesienia zdolności kredytowej powoda. Zdaniem pozwanego owa okoliczność była w sprawie bezsporna.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, iż w treści apelacji pozwany co prawda nie zawarł zapisu, iż podniesiony zarzut zmierzał do naruszenia przez Sąd Rejonowy § 1 przepisu art. 233 k.p.c., nie mniej jednak wywody skarżącego ujęte w apelacji, stanowiły w ocenie Sądu w istocie powyższy zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. prawa procesowego poprzez dokonanie błędnych ustaleń i błędnej oceny materiału dowodowego niniejszej sprawy. W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty te nie mogą się ostać. Należy podnieść w pierwszej kolejności, iż skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., dotyczącego zasad oceny dowodów, wymaga wykazania, że ocena ta dokonana została w sposób rażąco wadliwy lub oczywiście błędny, uchybiający zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Nie może ono natomiast ograniczać się do zaprezentowania własnego przekonania o innej wadze i wiarygodności przeprowadzonych dowodów, czy też przedstawienia własnej wersji stanu faktycznego sprawy (vide: orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 6 listopada 1998 r., w sprawie o sygn. akt II CKN 4/98, niepubl.; z dnia 5 sierpnia 1999 r., w sprawie o sygn. akt II UKN 76/99, z dnia 14 stycznia 2000 r., w sprawie o sygn. akt I CKN 1169/99, z dnia 10 kwietnia 2000 r., w sprawie o sygn. akt V CKN 17/00,), a ponadto jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. w sprawie o sygn. akt II CKN 817/00). W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd Rejonowy, ocena zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego w postaci dowodów osobowych (tj. zeznań świadków A. O., B. M. i A. K., a także zeznań powoda

w zakresie kwestionowanym przez skarżącego) jest – wbrew twierdzeniom pozwanego – prawidłowa. Sąd Rejonowy badając podstawową na gruncie niniejszej sprawy materię wykonywania pracy powoda na rzecz pozwanego, w ramach stosunku pracy, dokonał prawidłowej analizy i swobodnej oceny wskazanych dowodów. Sąd Rejonowy odmówił zeznaniom świadków B. M. i A. K. wiarygodności oraz wyjaśnił podstawy odmówienia tegoż waloru. Argumentacja Sądu Rejonowego jest zdaniem tutejszego Sądu Okręgowego wewnątrznie spójna, logiczna i zgodna z doświadczeniem życiowym.

W szczególności Sąd Rejonowy trafnie zauważył, iż nie sposób uznać, umowy o pracę zawartej z pozwana spółka za fikcyjną, na podstawie zeznań świadków, bowiem (co jest okolicznością bezsporną)- spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. wystosowała z tytułu zatrudnienia powoda szereg dokumentów, które generowały określony stan w sferze gospodarczej i prawnej dla pracodawcy. Pozwana w szczególności zawarła umowę o pracę z powodem. Na podstawie tejże umowy pozwany dokonał zgłoszenia powoda do systemu ubezpieczeń Społecznych Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i z tego tytułu składał deklaracje rozliczeniowe oraz odprowadzał za pracownika składki na ubezpieczenia społeczne (k. 110-111 a.s.). Pozwany bezsprzecznie ponosił nadto daniny podatkowe na rzecz Skarbu Państwa z tytułu zatrudnienia powoda. W ocenie Sądu okoliczności te przemawiały za uznaniem, iż pomiędzy stronami istniał rzeczywisty stosunek pracy, a zgodnie

z doświadczeniem życiowym Sądu należało przyjąć, iż przedsiębiorca, który nie zobowiązuje się do uiszczania składek i ponoszenia innych opłat wynikających ze stosunku pracy,

w praktyce dąży do nawiązania innej niż umowa o pracę, formy zatrudnienia pracownika. Zdaniem Sądów obydwu instancji, zeznania świadków B. M. oraz A. K., którzy wskazywali, iż umowa zawarta z powodem miała wyłącznie charakter fikcyjny i została zawarta dla podniesienia zdolności kredytowej powoda, jest bezzasadna

i nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym w postaci dokumentów w (tym: ww., umowy o pracę, porozumienia o rozwiązaniu umowy o pracę, zestawieniu składek uiszczanych przez pozwaną spółkę do ZUS), a ponadto stanowi w ocenie Sądów jedynie o przyjętej przez pozwaną taktyce procesowej, zmierzającej do zakwestionowania istnienia stosunku pracy z powodem, a tym samym zasadności wszelkich wywiedzionych przez powoda roszczeń. Sąd Okręgowy nie uwzględnił nadto stanowiska pozwanego,

iż błędna ocena materiału dowodowego w postaci zeznań powoda i pominięcie zeznań świadka A. O. doprowadziły do błędnych ustaleń w zakresie istnienia stosunku pracy pomiędzy powodem i pozwaną. Sąd Rejonowy prawidłowo zważył,

iż świadek A. O. jako kierowca pozwanej spółki nie musiał posiadać jakiegokolwiek wiedzy w zakresie pracy powoda zatrudnionego na stanowisku biurowym specjalisty ds. logistyki. Nadto wbrew twierdzeniom pozwanego na podstawie zeznań powoda (k. 30 a.s.), Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia w zakresie faktycznego wykonywania przez powoda obowiązków pracowniczych wynikających z zawartej w dniu

1 lutego 2013 roku umowy o pracę w wymiarze 1/2 etatu. Sąd Okręgowy nie znalazł zatem żadnych uzasadnionych podstaw do uwzględnienia zarzutu odwołującego-naruszenia przez Sąd Rejonowy zasad swobodnej oceny dowodów czy też nie ustosunkowania się do całości zeznań świadków i strony powodowej. Analizując wywody skarżącego podniesione w ramach tegoż zarzutu procesowego, Sąd Okręgowy zważył, iż pozwany kwestionując tak ustalenia Sądu I instancji, jak również dokonaną przez ten Sąd ocenę dowodów, powołał

się jedynie na fragmenty zeznań powoda i świadków, oderwał swoje wywody od całokształtu dowodów i faktów. Przedstawiał fragmentarycznie okoliczności w sprawie bez dokonania

ich pogłębionej analizy w kontekście pozostałych dowodów w postaci ww. dokumentów i nie ukazał ich znaczenia dla całokształtu sprawy, w taki sposób, który świadczyłby

o dopuszczeniu się przez Sąd Rejonowy obrazy przepisów prawa, logicznego myślenia czy też bezpodstawnego wnioskowania. Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uznał,

iż wbrew stanowisku pozwanego, Sąd Rejonowy nie naruszył normy art. 233 § 1 k.p.c., bowiem na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego (w tym w szczególności materiału osobowego – zeznań świadków i powoda, a także dokumentach wygenerowanych podczas trwania przedmiotowej umowy o pracę z dnia 1 lutego 2013 roku), nie było możliwym poczynienie odmiennych ustaleń, a przedstawiona w wyroku argumentacja i ocena zakwestionowanego materiału dowodowego, Sądu jest pełna, wewnątrznie spójna, wszechstronna, przekonująca tutejszy Sąd i zgodna z zasadami logicznego wnioskowania

i doświadczenia życiowego Sądu.

Odnosząc się do zarzutów powoda, dotyczących naruszenia przez Sąd Rejonowy, przepisów prawa materialnego, Sąd Okręgowy zważył, iż brak jest podstaw do ich uwzględnienia. W pierwszej kolejności, Sąd Okręgowy odniósł się do zarzutu powoda, naruszenia art. 22 § 1 k.p. Zdaniem pozwanego, powód w świetle materiału dowodowego nie wykonywał umowy o pracę z pracodawcą. Zdaniem tutejszego Sądu Okręgowego, na gruncie rozpoznawanej sprawy – pozwany błędnie przyjął, iż materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie pracowniczego charakteru zatrudnienia powoda. W oparciu zarówno o zeznania powoda (w zakresie faktycznie wykonywanych obowiązków zgodnie z ustalonym wymiarem czasu pracy) jak również przedłożone w sprawie dokumenty zatrudnienia, (w tym nawiązania, rozwiązania stosunku pracy, dokumentacji płacowej czy też dokumentacji ponoszenia ciężarów składkowych ponoszonych przez pozwanego), nie sposób przyjąć, iż powód nie udowodnił cech charakterystycznych, typowych dla stosunku pracy. Zauważyć należy, iż w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, ocenionego logicznie, powód świadczył pracę podporządkowaną pozwanemu. Powód miał wyznaczony czas pracy, miał wyznaczony zakres obowiązków polegający m.in. na prowadzeniu zestawienia zleceń, opłacaniem faktur (k. 30 a.s.), zawarł z pracodawcą (prawidłowo, wbrew twierdzeniom pozwanego - reprezentowanym przez prokurenta A. K.), a wreszcie wykonywał powierzone mu przez pracodawcę zadania osobiście i za wynagrodzeniem. Okoliczności te zdaniem Sądu Okręgowego w prawidłowy sposób doprowadziły Sąd Rejonowy do ustalenia - spełnienia wszystkich naczelných cech stosunku pracy zawartego w myśl art. 22 § 1 k.p.c. Reasumując, w świetle powyższych rozważań uznać należy, iż zarzut powoda naruszenia przepisu art. 22 k.p. jest bezzasadny.

W ocenie Sądu za błędny należało uznać także zarzut pozwanego dotyczący naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 3¹ §1 k.p. w zw. z art. 201 §1 k.s.h. poprzez dokonanie błędnej oceny, iż prokurent pozwanej A. K. był uprawniony do skutecznego zawierania i rozwiązywania umowy o pracę z pracownikiem. Sąd Okręgowy zważył, iż nietrafne są zarzut, że A. K. nie był uprawniony do reprezentowania spółki (...) Sp. z o.o. gdyż takie uprawnienia miała jedynie przez zarządu J. K.. Sąd Okręgowy podkreśla, iż prokura jako szczególny rodzaj pełnomocnictwa stosowanego

w obrocie gospodarczym oraz prowadzenia spraw spółki dawała A. K. umocowanie do podejmowania czynności również z zakresu prawa pracy.

Sąd Okręgowy zważył, iż prokura, uregulowana w kodeksie cywilnym oraz kodeksie spółek handlowych, jest pełnomocnictwem udzielonym przez przedsiębiorcę podlegającego obowiązkowi wpisu do rejestru przedsiębiorców. Obejmuje upoważnienie do czynności sądowych i pozasądowych, jakie są związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa, a więc też wszystkich tych dotyczących wypełniania roli pracodawcy. Należy również podkreślić, iż odrębne pełnomocnictwo dla prokurenta jest wymagane jedynie w kilku przypadkach, czyli do zbycia przedsiębiorstwa, dokonania czynności prawnej, na podstawie której następuje oddanie go do czasowego korzystania, oraz do zbywania i obciążania nieruchomości Reasumując, w ocenie Sądu II instancji wszystkie zarzuty apelacji pozwanego zmierzały bezskutecznie do podważenia prawidłowych ustaleń Sądu Rejonowego oraz wynikających z nich wniosków. Z powyższych względów Sąd Okręgowy w punkcie 2 sentencji wyroku na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego jako bezzasadną.

Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja powoda, zawierała uzasadnione zarzuty skutkujące uchYLENIEM części orzeczenia Sądu Rejonowego w punkcie 3 i 4.

Rację ma powód, podnosząc, iż Sąd Rejonowy bezzasadnie w punkcie 3 oddalił jego roszczenie o zapłatę ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

W ocenie tutejszego Sądu, powód przedstawił przekonującą argumentację, iż nie cała dokonana przez Sąd Rejonowy ocena materiału dowodowego była przeprowadzona w sposób wszechstronny i pozwalający na wydanie orzeczenia w zakresie roszczenia o ekwiwalent za niewykorzystany urlop powoda.

Z uzasadnienia Sądu Rejonowego wynikało, iż powód nie przedstawił szczegółowych wyliczeń, które wskazywałyby na wysokość dochodzonej przez niego kwoty ekwiwalentu, a wobec tego jakakolwiek kwota roszczenia, nie mogła być zdaniem Sądu Rejonowego zasądzona. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji, pominął istotną okoliczność, iż w treści pisma z dnia 5 października 2015 roku powód precyzyjnie wykazał wysokość kwoty roszczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego nieuprawnione jest także stanowisko Sądu Rejonowego iż powód rozszerzył powództwo pismem z dnia 5 października 2015 r. Analiza dokumentacji akt sprawy, prowadzi tutejszy Sąd Okręgowy do wniosku, iż w istocie zakres przedmiotowy powództwa o ekwiwalent za niewykorzystany urlop nie uległ zmianie w piśmie z dnia 5 października 2015 roku, a jedynie został sprecyzowany, co także potwierdził powód na rozprawie w dniu 14 grudnia 2015 roku. Sąd Okręgowy zauważył, nadto iż powód w piśmie procesowym z dnia 9 marca 2015 przedstawił szczegółowe wyliczenie, z którego wynikała dochodzona należność. W ocenie Sądu powyższe, jak zauważył powód, skutkowało naruszeniem przepisów art. 316 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie w ustaleniach faktycznych całokształtu okoliczności wynikających z akt sprawy, w tym treści pism procesowych powoda. Błąd ten doprowadził

do nieprawidłowej i niepełnej oceny materiału dowodowego, a przede wszystkim do wydania przedwczesnej decyzji Sądu o oddaleniu powództwa w zakresie roszczenia o ekwiwalent

za niewykorzystany urlop. W powyższym zakresie rację ma powód, który w obszernym uzasadnieniu apelacji, dowiódł, iż Sąd I instancji naruszył dyspozycję art. 316 k.p.c. Powołany przepis obliguje Sąd do brania pod uwagę w dacie wyrokowania, stanu rzeczy istniejącego w fazie procesu. Bezsporne jest, iż roszczenie powoda w chwili zamknięcia rozprawy było sformułowane i umotywowane przez niego w piśmie procesowym z dnia

5 października 2015 roku (data prezentaty 6 października 2015 roku).

a także w piśmie procesowym z dnia 9 marca 2015 roku. Sąd Okręgowy zważył nadto,

iż z treści porozumienia zawartego pomiędzy stronami sporu, z dnia 5 maja 2014 roku, wynika, że powód nie wykorzystał urlopu za 16 dni z roku 2013 i 8 dni z roku 2014, tj.

w sumie 24 dni. W apelacji, powód zauważył, iż zgodnie z § 19 ust. 2 rozporządzenia rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (Dz. U. z 1997 r., Nr 2, poz. 14) współczynnik służący do ustalenia ekwiwalentu za 1 dzień urlopu, ustala się odejmując od liczby dni w danym roku kalendarzowym łączną liczbę przypadających w tym roku niedziel, świąt oraz dni wolnych od pracy wynikających z rozkładu czasu pracy

w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy, a otrzymany wynik dzieli się przez 12.,

a ponadto zaprezentował w apelacji (jak również w postępowaniu pierwszoinstancyjnym

(w oparciu o wskazaną regulację prawną) szczegółowy sposób wyliczenia współczynnika ekwiwalentu za niewykorzystany urlop - odpowiadającemu połowi etatu powoda. Mając

na uwadze również powyższe, Sąd Okręgowy uznał, iż stwierdzenie przez Sąd I instancji,

że powód nie przedstawił szczegółowych wyliczeń wysokości roszczenia oraz jego uzasadnienia faktycznego, (podczas gdy równocześnie ocenił za wiarygodne zarówno zeznania powoda i zgromadzonych w sprawie dokumentów, na które powód się powoływał)

i z stanowilo w tym zakresie o niewłaściwej i wybiórczej ocenie materiału dowodowego, niezgodnej z zasadami doświadczenia życiowego i logiki naruszało art. 233 § 1 k.p.c., art. 316 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. Na marginesie Sąd Okręgowy podkreśla (co zostało już wyartykułowane w powyższej części rozważań), iż nie można na gruncie niniejszej sprawy mówić o całkowicie błędnej i wybiórczej ocenie całego materiału dowodowego sprawy, którą poczynił Sąd Rejonowy, bowiem jak zauważono, Sąd Rejonowy chociażby w zakresie ustaleń dotyczących zatrudnienia powoda na podstawie umowy o pracę i wykonywania tejże umowy, przeprowadził właściwy, logiczny i wewnętrznie spójny wywód w uzasadnieniu wyroku,

w oparciu o właściwą i gruntowną ocenę wszelkich dowodów odnoszących

się do zasadniczych podstaw zatrudnienia powoda. Nie mniej jednak tutejszy

Sąd Odwoławczy nie podzielił rozważań Sądu Rejonowego dotyczących wiarygodności

i autentyczności tak zeznań powoda jak również dokumentów zgromadzonych

w sprawie przy jednoczesnym nieuwzględnieniu do wyliczenia wysokości ekwiwalentu, okoliczności wynikających wprost z dokumentu – świadectwa pracy powoda u pozwanego

tj. wymiaru niewykorzystanego urlopu powoda. Sąd Okręgowy zauważył, iż Sąd Rejonowy dysponował także umową o pracę powoda, z której wynika wysokość brutto, otrzymywanego wynagrodzenia miesięcznego powoda, a także wymiar czasu jego pracy. Biorąc nadto pod uwagę okoliczność, iż powód przedstawił w postępowaniu sposób wyliczenia kwoty ekwiwalentu, a zatem informacji, które mogły posłużyć Sądowi do dokonania obliczeń należnej powodowi kwoty ekwiwalentu, Sąd Okręgowy uznał, iż decyzja o oddaleniu powództwa w tej części była zdaniem Sądu bezzasadna i przedwczesna. Należy również zauważyć, iż Sąd, nawet w przypadku nieuwzględnienia wyliczeń powoda, lub kwestionowania ich prawidłowości, mógł skorzystać z pomocy i fachowej wiedzy biegłych sądowych specjalistów z dziedziny rachunkowości i finansów celem weryfikacji prawidłowości wyliczeń powoda, a następnie po wszechstronnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, orzec o zasadności całości lub części roszczenia, czy też o jego bezzasadności. Powód słusznie zwrócił także uwagę na konieczność szczegółowego odniesienia się przez Sąd Rejonowy na gruncie rozpoznawanej sprawy do regulacji art. 171 § 1 k.p. i art. 172 k.p. w zw. z art. 154 § 1 k.p. w zw. z art. 1 k.p. w zw. z art. 18 § 1 i 2 k.p. dotyczącą uprawnień pracownika z tytułu niewykorzystanego urlopu i polegającą na przyznaniu ochrony pracownikowi w zakresie prawa do ekwiwalentu, który ma charakter gwarancyjny. Odnosząc się do dalszych zarzutów apelacji T. S., Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, iż powód prawidłowo dostrzegł, iż Sąd Rejonowy bezzasadnie uznał, że porozumienie stron z dnia 5 maja 2014 roku zawierało postanowienia o karze umownej o której stanowi art. 483 k.c. do Zgodnie z treścią tego przepisu (art. 483 k.c.) można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Dłużnik zaś nie może bez zgody wierzyciela zwolnić się ze zobowiązania przez zapłatę kary umownej. Zdaniem Sądu Okręgowego literalne brzmienie treści § 5 porozumienia z dnia 5 maja 2014 roku stanowiące o warunkach obciążenia pracodawcy kwotą kary umownej, (w przypadku zobowiązań niepieniężnych) nie może być w niniejszej sprawie odczytywane i stosowane w rozumieniu art. 483 k.c. - jako nieważne, z tegoż powodu, iż w sprawie bezspornie chodziło o zobowiązania pieniężne. Należy zauważyć, iż strony postępowania: pozwana spółka jak i powód nie są profesjonalnymi podmiotami w dziedzinie wykładni i stosowania prawa, a zatem przed podjęciem decyzji o objęciu stanu sprawy

i ustalonych okoliczności subsumpcją konkretnych przepisów prawnych, a następnie stwierdzeniu nieważności zapisów porozumienia stron, Sąd Rejonowy winien w pierwszej kolejności przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu ustalenia rzeczywistej woli stron zawierających porozumienie z zastrzeżeniem spornego § 5. Powód prawidłowo zauważył

w apelacji, iż brzmienie przedmiotowego zapisu § 5 porozumienia, mogło w istocie odzwierciedlać warunki prawa powoda do odszkodowania przysługującego mu zgodnie z art. 55 § 1¹ k.p. w związku z ciężkim naruszeniem obowiązków wobec pracownika z uwagi

na częste i długotrwałe zaleganie z zapłatą wynagrodzenia. Sąd Okręgowy stoi także

na stanowisku, iż przedwczesne, uznanie przez Sąd Rejonowy zapisu porozumienia za nieważne prowadzi do naruszenia zasad współżycia społecznego, gdyż chroni stronę naruszającą prawo pracy - pracodawcę, który dopuszczał się naruszania obowiązków wobec pracownika z uwagi na częste i długotrwałe zaleganie z zapłatą wynagrodzenia.

Rację ma powód, podnosząc, iż Sąd Rejonowy oddalając w punkcie 3 wyroku częściowo powództwo o wynagrodzenie powoda za miesiące marzec i kwiecień (w sumie 1500 zł), pomiął okoliczność, iż zarówno z treści pisma powoda z dnia 5 października 2015 r. wynika, iż wpłaty w kwocie 500 zł w marcu oraz 1000 zł w kwietniu zostały zarachowane na najdawniejszą wymagalną należność główną - tj. na wynagrodzenie powoda za styczeń 2014 r. Powyższe nastąpiło na skutek pominięcia przez Sąd Rejonowy w ustaleniach faktycznych iż wynagrodzenie za styczeń 2014 roku zostało zapłacone z opóźnieniem, a na tą należność zaliczone zostały wpłaty z lutego i marca.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na mocy art. 386 § 4 k.p.c. uchylił wyrok zaskarżony wyrok w punkcie 4 i w punkcie 3 w części dotyczącej roszczenia o ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy oraz karę umowną i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych i pozostawił temu Sądowi rozstrzygnięcie

o kosztach procesu za instancję odwoławczą na podstawie art. 108 § 2 k.p.c. albowiem zachodzi potrzeba przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości w zakresie żądania powoda co do ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy oraz roszczeń wynikających z zapisu „kary umownej”; w § 5 porozumienia z dnia 5 maja 2014 roku.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji w pierwszej kolejności, w drodze przesłuchania stron ustali kwestię sporną pomiędzy stronami, dotyczącą wyliczeń wymiaru urlopu wypoczynkowego powoda, a następnie wartość ekwiwalentu za niewykorzystany urlop. Sąd Rejonowy winien nadto zweryfikować wyliczenia przedstawione przez powoda

w zakresie wymiaru ekwiwalentu, a przy powzięciu wątpliwości co do ich prawidłowości, Sąd Rejonowy skorzysta z pomocy organu- biegłych sądowych specjalistów z zakresu finansów i rachunkowości, do których zwróci się o przedstawienie wyliczeń wymiaru urlopu

i ekwiwalentu powoda na podstawie całokształtu materiału dowodowego. Sąd Okręgowy zwraca nadto uwagę na marginesie, iż strona pozwana nie kwestionowała w toku procesu, prawa powoda do ekwiwalentu.

Następnie Sąd Rejonowy przesłucha strony na okoliczność ich woli istniejącej (i wyrażonej w języku potocznym, a nie w języku prawniczym) w dniu zawarcia porozumienia z dnia 5 maja 2014 roku, w tym rzeczywistego zamiaru zawarcia § 5. Sąd Rejonowy rozważy nadto przeprowadzenie pogłębionego postępowania dowodowego na wskazaną okoliczność na podstawie dowodu z zeznań świadków pracy powoda a także stosowanych u pozwanego praktyk związanych z niedopełnianiem obowiązków pracodawcy. Po tak przeprowadzonym postępowaniu dowodowym i dokonaniu ponownej, wszechstronnej i wnikliwej oceny dowodów, Sąd Okręgowy wyda orzeczenie w przedmiocie roszczenia o świadczenie- ekwiwalent za niewykorzystany urlop, a także roszczenia wynikające ze spornego § 5 porozumienia z dnia 5 maja 2014 roku.

O kosztach zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 punkt 3 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

(...)

SSO Agnieszka Stachurska SSO Zbigniew Szczuka SSO Anna Kozłowska-Czabańska